

บทคัดย่อ

กล่าวได้ว่ากฎหมายครอบครัวไทยตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงลักษณะของสังคมไทย โดยเฉพาะในเรื่องของความไม่เท่าเทียมกันอันเนื่องมาจากความแตกต่างกันทางเพศ แม้กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยจะได้มีบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยที่ระบุให้หญิงชายมีสิทธิเท่าเทียมกันก็ตาม แต่ทว่ายังคงมีความไม่เท่าเทียมกันปรากฏอยู่ในบทบัญญัติกฎหมายครอบครัว โดยเฉพาะในเรื่องของเหตุฟ้องหย่า กรณีการประพฤติผิดประเวณีของสามีและภรรยา ตามมาตรา 1516(1) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

กระทั่งในปี พ.ศ. 2550 ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเหตุหย่าตามมาตรา 1516 (1) โดยเพิ่มสิทธิในการฟ้องหย่าให้แก่สามีและภรรยาโดยอาศัยเหตุฟ้องหย่าอย่างเดียวกัน ซึ่งการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายในครั้งนี้ ในทางกฎหมายถือว่าเป็นการพัฒนาครั้งสำคัญในการยกระดับสิทธิสตรีและสอดคล้องกับหลักการมีสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิง และหลักการห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องเพศตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งหมายที่จะทำการศึกษาถึงสภาพปัญหาและขอบเขตของบทบัญญัติกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้ในเรื่องเหตุหย่า กรณีการประพฤติผิดประเวณีของสามีหรือภรรยา โดยศึกษาบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการหย่า กรณีการประพฤติผิดประเวณีของสามีหรือภรรยาตามกฎหมายครอบครัวไทยและกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา เยอรมัน สวิสเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส สาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น และอิหร่าน เพื่อให้ทราบถึงประวัติศาสตร์ความเป็นมา และแนวความคิดเกี่ยวกับหลักกฎหมาย และวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อหาข้อบกพร่องและอาจนำมาประยุกต์ใช้ให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยให้เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายต่อไป

ผลจากการศึกษาพบว่าบทบัญญัติกฎหมายไทย กล่าวคือ มาตรา 1516 (1) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น ยังคงมีปัญหาในการตีความบทบัญญัติกฎหมายอยู่ ซึ่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้เสนอแนะถึงแนวทางในการแก้ปัญหาคือ